

καὶ ἀνδρία σωφροσύνης ἀρετωτέρη, καὶ τὸ
 ἀνδρείον ἔστι, τὴ σωφρονεῖν. καὶ ὁ πᾶντες αἰ-
 σρωτάται, τὸ δὲ μὴ πᾶντες. καὶ ὁ οἱ πλείους, ἢ
 βίελά πῶς· ἀγαθὸν γὰρ ἴδω, οὐ πάντες ἐφίεν-
 ται· ὡς τε καὶ μείζον, οὐ μείζον. καὶ ὁ οἱ ἀμ-
 φισθηταῖτες, ἢ οἱ ἐχθροὶ, ἢ οἱ κείνοντες, ἢ
 οἱ οὐ τοὶ κείνοισι τὸ ἄρ γὰρ, ὡς αὐτοὶ πάντες
 φαίεν, ὅτι τὸ δὲ, οἱ κίρνοι καὶ οἱ εἰσδότες· καὶ
 ὅτι ἔδρ, οὐ πάντες μετέρχονται, μείζον ἀπείμα
 γὰρ τὸ μὴ μετέρχῃ ὅτι δὲ, οὐ μὴ δέεις, ἢ οὐ ὀλί-
 γοι· σπῆλιό τερον γάρ. καὶ τὴ ἐπαγετωτέρη·
 κακίω γάρ. καὶ ὄν αἱ πιυσι μείζον, ὡσαύ-
 τως ἢ γὰρ πιμη, ὡς περ ἀξία τις ὅτι. καὶ ὄν ἢ
 ζήμιε μείζον. καὶ τὰ τῶ ὁμοιογενοῦσιν ὡ
 φανικῶν μείζον, μείζον, καὶ διαφερούμε-
 να δὲ εἰ τὰ μέρη τῶ αὐτὰ, μείζον φαίνεται
 ὀπλείων γὰρ ἕσθροχὶ φαίνεται· ὅθεν καὶ ὁ
 ποιητῆς φησι, πείσαι λέγουσαν τῶ Μελίαι-
 ζον ἀσπίδα·

A etiam fortitudo, quàm temperantia magis
 eligenda, & fortem esse, quàm temperan-
 tem. Et quod omnes eligunt, quàm quod
 non omnes. Et quod plures, quàm quod
 pauciores. Nam bonum erat, quod omnes
 appetunt. Quare etiam maius, quod magis.
 Et quod controuersantes, vel inimici,
 vel iudicantes, vel quod isti iudicant. Il-
 lud enim est, perinde ac si omnes affirma-
 rent: hoc verò perinde ac si potentes, &
 scientes. Et interdum cuius omnes parti-
 cipes sunt, maius est: de decus enim est, nō
 esse participem. Interdum, cuius nemo,
 aut cuius pauci, quia rarius. Et magis lau-
 danda: quia honestiora. Et quorum hono-
 res maiores, itidem. Nam honor, tanquam
 precium quoddam est. Et quorum pœnæ
 maiores. Et quæ sunt confessis, & iis, quæ
 apparent magna, maiora. Et quæ diuidun-
 tur in partes, ipsa maiora apparent: pluri-
 um enim exuperantia apparet, vnde & Poë-
 ta ait illam persuasisse Meleagro, vt exur-
 geret, exponentem. Quot mala concurrūt,
 quando sunt oppida capta: Occidunt homi-
 nes, tediisque in scindenda miscent. Ast a-
 lij abducunt natos, nec non mulieres or-
 natae cinctas. Et si componantur, ac destruan-
 tur, vt Epicharmus faciebat, tum prop-
 ter idem, quod euenit diuisioni, nam com-
 positio exuperantiam demonstrat multam:
 tum quod principium apparet magnorum,
 & causa. Quoniam verò difficil-
 ius, & rarius est maius, etiam occasiones,
 & ætates, & loci, & tempora, & facultates
 reddunt magna. Si enim supra facultatem
 & supra ætatem, & supra similes, & si sic,
 vel ibi, vel tunc, habebit magnitudinem,
 & honestorum, & bonorum, & iustorum,
 & contrariorum. Vnde & epigramma in
 olympionicem. His humeris dura imposi-
 ta mihi vix redibam. Ex Argo pressus
 piscibus ad Tegeā. Et Iphicrates se ipsum
 encomio ornauit, dicens, Ex quibus extiterunt
 hæc. Et narium, quàm ascitū, difficil-
 ius enim. Vnde & Poëta ait, Sum mihi
 met doctior. Et eius, quod magnum est,
 maxima pars, vt Pericles funebre orationem
 habens, si iuuentus ex ciuitate sub-
 lata sit, perinde esse, ac si ver ex anno sub-
 latum sit. Et in necessitate maiore vtil-
 lia, vt in senectute, & morbis. Et ex du-
 bus quod ptopius accedit ad finem.
 Et quod ipsi, quàm quod simpliciter.

Ὅσα καὶ ἀνδράποισι πέλει, τῶ ἄστυ
 ἀλώη,
 Λαοὶ ἄρ φανύδουσι, πάλιν δὲ τε πῦρ ἀ-
 μαθίωμι,

Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἀργεσι. καὶ τὸ
 σιωπθέναι δὲ καὶ ἐποκοδομεῖν, ὡς περ Η·
 πῆχαμος· διὰ τε τὸ αὐτὸ τῆ διαρέσθ· ἢ γὰρ
 σιωπεσις, ἕσθροχὶ δέκνουνσι πολλῶ· καὶ
 ὁ π ἀρ φανύεται μείζον καὶ αἰπὸν. ἐπὶ
 δὲ τὸ χαλεπώτερον καὶ σπουδαίτερον μείζον,
 καὶ οἱ κερροὶ, καὶ αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ τόποι, καὶ
 αἱ χρονοί, καὶ αἱ δυνάμεις ποιοῦσι μείζον·
 εἰ γὰρ παρὰ δυνάμιν, καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ
 παρὰ τὸν ὁμοιοί, καὶ εἰ οὕτως, ἢ ἐν ταῦτα,
 ἢ τὸ δ', ἔξ ἐι μέγεθος καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν,
 καὶ δυνάμιν, καὶ τῶ ἐναντίων· ὅθεν καὶ τὸ
 ὀπείραγμα πρὸ ὀλυμπονίης·

D
 E

Πρόθε μὲν ἀμφοῖμοισιν ἔχων τρε-
 χίω ἀσπίδα,
 Ἰχθὺς ἐξ Ἀργείοις εἰς Τεγέαν ἔφερον.
 καὶ ὁ Ἰφικράτης αὐτὸν ἐνεκαμείζον, λόγων,
 ὅτι ὄν ἕσθροχὶ ταῦτα. καὶ τὸ αὐτοφύεις τῶ
 ὀπικήτου· χαλεπώτεροι γάρ ὅθεν καὶ ὁ ποιη-
 τῆς φησι,

E

Αὐτοδύλακτος ὁ εἰμί.
 καὶ τὸ μείζον μόνον μέρος· ὅτι, Περικλῆς τὸν ὀπικήτου λόγων, τῶ νέωτα ἐκ τῆς πό-
 λεως ἀπρῶτα, ὡς περ τὸ ἐπ ἐκ τῆ ἐναυτῆ εἰ ἐξαρθεῖν. καὶ τὰ ἐν χροῖα μείζον,
 καὶ σίμα, ὅτι τὰ ἐν χροῖα καὶ τόποις, καὶ δυνάμιν τὸ ἐγγύτερον τῶ τέλει. καὶ τὸ αὐτῶ ἢ ἀπλῶς·

ET j